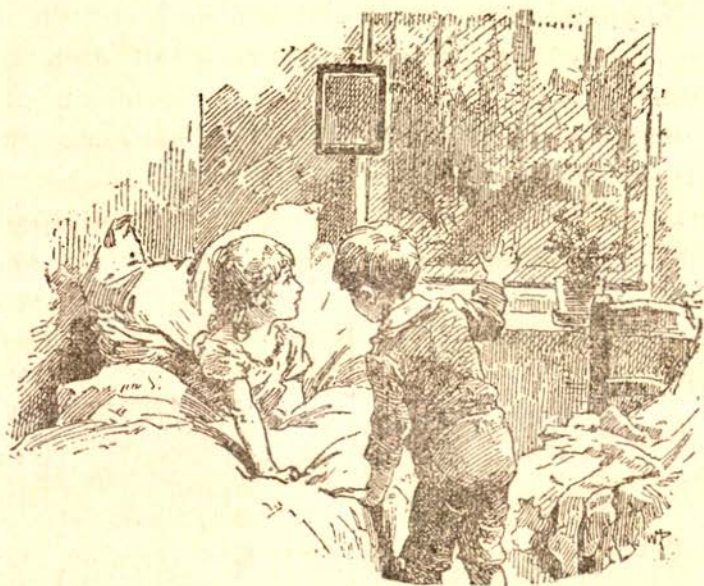

— За много години, Тодорке! Ето подаръкъ за рождения ти день! вижъ каква рамка за огледалото ти изрѣзахъ.

Наистина, надъ Тодоркина креватъ висѣло окачено огледало въ нова хубава рамка.

Току-що излѣзълъ Богданчо и старата имъ баба влѣзла. Тя подарила Тодорки една кукла въ люлка и хубавъ розовъ платъ за рокля.

— Вземи, бабиното момиче, та се радвай и не ме забравяй. Скоро азъ ще отиджъ въ далеченъ градъ при вуйча ти, та за много врѣме нѣма да се видимъ. Чакъ догодина ще се завърнжъ, ако рече Господъ.

— Не дѣй, не отивай, мила бабо, много ще ми е мжчно за тебе, казвала нажалено Тодорка. Тя много обичала баба си и никакъ ѝ се не щѣло да ѝ остави баба ѝ. — Тамъ е още студено, бабо, продължавала Тодорка. — Не ходи! Какво ще правимъ ний безъ тебе?